

Arrest

nr. 148 743 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 20 januari 2015 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 137 829 van 2 februari 2015.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 6 februari 2015 op basis van artikel 40).

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 oktober 2014 werd aangehouden wegens een inverdenkingstelling van strafbare feiten. In het kader van een voorlopige hechtenis wordt verzoeker in de gevangenis van Leuven opgesloten. Op 23 december 2014 beslist Raadkamer van de Correctionele Rechtbank te Leuven tot de invrijheidstelling van verzoeker mits betaling van een borgsom en onder naleving van strikte voorwaarden.

1.2. Op 20 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Verzoeker wordt hiervan dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: S

voornaam: E

geboortedatum: 20.07.1982

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- 2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Artikel 27 :*

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene verblijft sedert 05/07/2014 in het Rijk en verblijft dus, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, langer dan 90 dagen op 180 dagen in het Rijk of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Betrokkene beschikt momenteel over een recht op verblijf in het Verenigd Koninkrijk (C00331352 geldig van 31/08/2010 tot en met 30/08/2020). Dit verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk geeft betrokkene echter geenszins automatisch een onbeperkt recht op verblijf in het Rijk.

Betrokkene is bij de politie gekend voor een aantal feiten:

- PV ME.45.L2.00441913: verdachte handelingen (PZ Klein-Brabant)*
- PV ME.21.L2.00444813: schriftvervalsing en gebruik van valse en vervalste geschriften (PZ Klein Brabant)*
- PV LE.27.F1.00317914: witwassen (FGP Leuven)*

- PV LE.27.F1.00680314: Heling (FGP Leuven)

Betrokkene werd naar aanleiding van dit laatste feit opgesloten in de gevangenis van Leuven van 14/10/2014 tot en met 24/12/2014. Rekening houdend met deze feiten kan er gesteld worden dat er een nieuw risico tot schending van de openbare orde bestaat.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden:

Betrokkene verblijft sedert 05/07/2014 in het Rijk en verblijft dus, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, langer dan 90 dagen op 180 dagen in het Rijk of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Betrokkene beschikt momenteel over een recht op verblijf in het Verenigd Koninkrijk (C00331352 geldig van 31/08/2010 tot en met 30/08/2020). Dit verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk geeft betrokkene echter geenszins automatisch een onbeperkt recht op verblijf in het Rijk. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene is bij de politie gekend voor een aantal feiten:

- PV ME.45.L2.00441913: verdachte handelingen (PZ Klein-Brabant)
- PV ME.21.L2.00444813: schriftvervalsing en gebruik van valse en vervalste geschriften (PZ Klein Brabant)
- PV LE.27.F1.00317914: witwassen (FGP Leuven)
- PV LE.27.F1.00680314: Heling (FGP Leuven)

Betrokkene werd naar aanleiding van dit laatste feit opgesloten in de gevangenis van Leuven van 14/10/2014 tot en met 24/12/2014. Rekening houdend met deze feiten kan er gesteld worden dat er een nieuw risico tot schending van de openbare orde bestaat.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Verenigd Koninkrijk

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene is bij de politie gekend voor een aantal feiten:

- PV ME.45.L2.00441913: verdachte handelingen (PZ Klein-Brabant)
- PV ME.21.L2.00444813: schriftvervalsing en gebruik van valse en vervalste geschriften (PZ Klein Brabant)
- PV LE.27.F1.00317914: witwassen (FGP Leuven)
- PV LE.27.F1.00680314: Heling (FGP Leuven)

Betrokkene werd naar aanleiding van dit laatste feit opgesloten in de gevangenis van Leuven van 14/10/2014 tot en met 24/12/2014. Rekening houdend met deze feiten kan er gesteld worden dat er een nieuw risico tot schending van de openbare orde bestaat.

1.2. Op 3 januari 2015 dient de verzoeker een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bestreden beslissing alsook een verzoek tot nietigverklaring.

1.3. Bij arrest nr. 137.829 van 2 februari 2015 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

1.4. De verwerende partij vraagt op 6 februari 2015 de voorzetting van de procedure.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en betoogt dat de huidige bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn partner relatie. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker het grondgebied van België en dat van alle andere Schengenlanden dient te verlaten.

Verzoeker heeft echter een relatie met mevr. B.G. (...) Hij is met haar verloofd en wenst na afsluiting van hun huwelijk een aanvraag gezinshereniging in te dienen, zodanig dat hij permanent bij zijn gezin kan blijven. Ter bewijs van zijn relatie met mevr. B voegt verzoeker enkele foto's toe (stuk 10), alsook een verklaring van mevr. B zelf (stuk 11), alsook van haar broer (stuk 12). Uit de persoonlijke verklaring van mevr. B blijkt vooreerst dat zij verzoeker reeds enkele jaren kent en dat zij sinds 15 jaar een relatie hebben. Gezien mevr. B op dat ogenblik nog samen was met haar echtgenoot van wie zij thans uit de echt aan het scheiden is, heeft zij nooit enig bewijs van hun relatie bijgehouden (stuk 11). Ook de broer van mevr. B bevestigt de relatie tussen zijn zus en verzoeker (stuk 12).

Tenslotte blijkt ook uit telefonie aangaande het lopend onderzoek in Leuven dat verzoeker en mevr. B effectief een relatie hebben. Ook uit verzoekers' voorwaardelijke invrijheidsstelling door de Raadkamer te Leuven dd. 23/12/2014 blijkt zeer duidelijk de erkenning dat verzoeker en mevr. B. een relatie hebben, nu één van de opgelegde voorwaarden voor verzoeker betreft dat hij geen contact mag hebben " met andere in verdenking gestelden in het dossier, met uitzondering van zijn partner mevr. B (stuk).

Verzoeker verklaarde in zijn verhoor dd. 14/10/2014 het volgende (stuk 6):

"Ik ben voor het eerst in het jaar 2000 naar België gekomen, ondertussen ben ik herhaaldelijk teruggekeerd of naar Groot-Brittannië en Albanië. Ik ben voor het laatst sinds twee maand en half terug in België. Ik ben teruggekomen omdat ik een vriendin heb leren kennen waarmee ik ondertussen verloofd ben. Het betreft de genaamde B.G.. Zij woont in Evergem, bij Gent op een adres dat ik niet van buiten ken en waar ik deze morgen samen met haar ben geïnterpelleerd. Ik meen dat het zich handelt om de "Bezemstraat" nummer 3. Ik heb ze ongeveer drie jaren geleden leren kennen in Groot-Brittannië. We kwamen naar België omdat ze hier familieleden heeft. Wat betreft mijn middelen van bestaan deel ik u mede dat mijn verloofde G. twee jobs heeft. Ze werk in een ziekenhuis als bejaardenhelpster. En ze rijdt ook rond met de wagen van een bedrijf om s' avonds of s' nachts ouder mensen te gaan verzorgen. Ze verdient ongeveer 2000€ per maand netto. Ikzelf heb voor het ogenblik geen bron van inkomsten ik pas op de kinderen van mijn verloofde en doe het huishouden." (stuk 6 p. 3)

Dit wordt overigens bevestigd door voormalig raadsman van verzoeker, Mtr. P. De Cleyn, dewelke verzoeker bijstand leverde tijdens zijn voorleiding voor de onderzoeksrechter (stuk 7 p. 3).

Verzoeker is van oordeel dat huidige bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn relatie met mevr. B.. Zij en verzoeker hebben een standvastige relatie, dewelke zij toekomstig willen bezegelen met een huwelijk. Verzoeker en zijn echtgenote dienen wat dit betreft echter nog te wachten op de voltooiing van hun echtscheiding. Bovendien zorgt verzoeker voor de kinderen van mevr. B wanneer zij zelf aan het werken is.

De uitvoering van huidige bestreden beslissing zou echter tot gevolg hebben dat de verderzetting van dit gezinsleven onmogelijk zou worden gemaakt. Mevr. B woont en werkt in België. Bovendien lopen haar kinderen in België school (stuk 13) en zien zij om de twee weken gedurende drie dagen hun vader, expartner van mevr. B (stuk 14). Derhalve kan zij onder geen enkel beding België permanent verlaten naar welk land dan ook.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou dan ook een manifeste schending van artikel 8 EVRM uitmaken, daar het gezinsleven van verzoeker met zijn partner mevr. B en haar kinderen hierdoor onmogelijk wordt gemaakt, temeer daar verzoeker een inreisverbod voor een periode van 3 jaar opgelegd kreeg (stuk 2)."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Hij betoogt een relatie te hebben met mevr. B.G.. Ze zouden verloofd zijn en hij zou na afsluiting van hun huwelijk een aanvraag gezinshereniging wensen in te dienen. Als bewijs van zijn relatie die reeds 1,5 jaar zou duren, stelt hij bij zijn verzoekschrift enkele foto's en verklaringen te voegen. Hij stelt dat zijn partner op dat moment nog aan het scheiden was waardoor hij nooit enig bewijs van hun relatie heeft bijgehouden. De broer van mevr. B zou de relatie tussen hem en zijn zus bevestigen. Hun relatie zou blijken uit de voorwaardelijke invrijheidsstelling door de raadkamer te Leuven van 23 december 2014, waarin gesteld werd dat hij geen contact mag hebben met andere in verdenking geselden, behalve met zijn partner mevr. B. Zijn partner zou het land niet kunnen verlaten daar haar kinderen om de twee weken naar hun vader moeten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in de eerste plaats dient aan te tonen dat hij een relatie heeft die bescherming geniet onder artikel 8 EVRM.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit enige poging heeft ondernomen om zijn vermeende relatie met mevr. B kenbaar te maken aan de verwerende partij. Indien hij met haar in het huwelijk wenst te treden en een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen daar zij al 1,5 jaar een relatie zouden hebben, kon redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker om zich hiermee in de regel te stellen van het moment dat hij zich begaf op het Belgische grondgebied, zijnde op 5 juli 2014.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat verzoeker thans zelf aangeeft dat hij nooit enig bewijs van hun relatie heeft bijgehouden. Waar verzoeker thans wijst op de documenten die hij voegt bij zijn verzoekschrift, zijnde ongedateerde foto's waaruit niet kan afgeleid worden wie dat wie is, een verklaring op eer van mevr. B en een verklaring van een derde, een proces-verbaal waarin hij melding maakt van zijn partner mevr. B, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins objectieve gegevens betreffen die het bestaan van een relatie kunnen aantonen. Daar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet wordt aangetoond, kan verzoeker zich niet beroepen op een schending van voormelde hogere rechtsnorm.

Zelfs indien in huidige stand van het geding zou worden aangenomen dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Verzoeker toont, met zijn bewering als zou mevr. B hem niet kunnen vervoegen elders dan in België omdat haar kinderen om de twee weken naar hun vader moeten, niet aan dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen van een gezinsleven elders dan in België of in het Verenigd Koninkrijk, waar verzoeker in het bezit is van een verblijfsrecht. Uit de stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en waarmee hij voorgaande bewering wenst te staven, blijkt enkel een emailbericht van een confrater van de raadsman van verzoeker waarin gesteld werd "Ik kan u bevestigen dat ter zitting d.d. 27.01.2015 van de Voorzitter (...), normlter werd overeengekomen als volgt:

- De twee kinderen van partijen (resp. 6 en 4 jaar oud) zullen om de 14 dagen bij de ex-echtgenoot, dhr. I verblijven en dit vanaf zaterdag 14 uur tot dinsdagochtend (...)"

De bewoordingen van voormeld emailbericht vinden echter geen steun in een officieel document of beschikking van de kortgedingrechter zelf. Zelfs indien het bewijs ervan had kunnen worden geleverd door middel van een dergelijke beschikking, dan nog toont verzoeker niet aan dat het contact tussen de vader van de kinderen van verzoekers partner en de kinderen onmogelijk is bij een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk. Daar er geen hinderpalen werden aangetoond, kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden weerhouden.

Tenslotte verliest verzoeker uit het oog dat de thans bestreden beslissing genomen werd omwille van een gevaar van de openbare orde. In casu toont verzoeker evenmin aan dat zijn persoonlijk recht op

*privéleven zou dienen door te wegen op het algemeen belang. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.
Het tweede middel is niet ernstig."*

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker sedert 5 juli 2014 in het Rijk verblijft en dus, overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet, langer dan 90 dagen op 180 dagen in het Rijk verblijft of niet kan aantonen deze termijn niet te hebben overschreden. De vaststelling dat verzoeker sedert 5 juli 2014 in het Rijk verblijft, vindt steun in het administratief dossier aangezien uit de kopie van het reisdocument van verzoeker blijkt dat hij op 5 juli 2014 België via de nationale luchthaven is binnengekomen. Dit gegeven wordt ook niet betwist door verzoeker. Verzoeker wijst er wel op dat hij op 14 oktober 2014 werd opgepakt door de politie en iets langer dan twee maanden in de gevangenis verbleef, zodat de overschrijding van de termijn van 90 dagen hem niet kan worden verweten aangezien hij onmogelijk het grondgebied kon verlaten en dit dus overmacht uitmaakt. Er moet echter worden opgemerkt dat verzoeker op 14 oktober 2014 reeds 14 weken in België verbleef en dus meer dan 90 dagen, zodat verzoeker niet in zijn betoog kan worden gevolgd. Verzoeker houdt verder voor dat hij in september 2014 voor enkele dagen naar Nederland is getrokken maar geeft zelf aan dit niet te kunnen bewijzen zodat ook dit betoog niet kan worden weerhouden.

De vaststelling dat verzoeker langer dan 90 dagen op 180 dagen in het Rijk verblijft of niet kan aantonen deze termijn niet te hebben overschreden, wat door verzoekers betoog niet wordt weerlegd, is in beginsel een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, het onregelmatig verblijf van verzoeker vast te stellen en te schragen.

Het betoog van verzoeker waar hij betwist dat er een nieuw risico tot schending van de openbare orde bestaat, is derhalve gericht tegen een overtollig motief. De kritiek gericht tot dit overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.4. Evenwel wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."* Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. 116.003, AV). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht op binnenkomst of verblijf omvat, kan artikel 8 EVRM in zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, aanleiding geven tot zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Of er sprake is van een negatieve dan wel positieve verplichting, wordt in beide gevallen vastgesteld aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 106). De beoordelingsmarge van Staten wordt overschreden indien er geen billijke belangenafweging wordt gemaakt.

Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit onderzoek gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets in het kader van artikel 8, lid 1 EVRM. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38-39; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit het een en ander volgt dat een zorgvuldige belangenafweging inherent deel uitmaakt van de billijke belangenafweging, vereist onder artikel 8, eerste lid, EVRM.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat er zich minstens twee aanwijzingen voorhanden waren die duiden op het bestaan van een gezinsleven in België in hoofde van verzoeker. Zo bevat het administratief dossier een uittreksel uit het Portal NLC van de 'alternatieve maatregelen op de voorlopige hechtenis' (dit is de vrijheid onder voorwaarden) die verzoeker door de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank te Leuven op 23 december 2014 werden opgelegd. Een van de voorwaarde betrof een contactverbod met verschillende personen "*met uitzondering van zijn partner, G.B.*" Voorts bevindt zich in het administratief dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole van 20 januari 2015 om 5u28. In het vakje "*familielid in België*" werd het volgende werd ingevuld: "*naam en voornaam: B.G.*" en "*relatie met Belg: vrouw*".

3.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissing rekening heeft gehouden met deze aanwijzingen die duiden op het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker. Evenmin valt een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te bespeuren. Aldus heeft de gemachtigde geen nauwkeurig onderzoek gedaan van de gekende omstandigheden noch is hij overgegaan tot een zorgvuldige en dus billijke belangenafweging, conform artikel 8 van het EVRM.

Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan verzoeker om aan te tonen dat hij een relatie heeft die bescherming geniet onder artikel 8 EVRM, dat er geen sprake is van een

gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dat hij nooit enige poging heeft ondernomen om zijn vermeende relatie met zijn partner kenbaar te maken aan de gemachtigde, dat er geen bewijs is van de voorgehouden relatie, dat er geen hinderpalen worden aangetoond die de voorzetting van een gezinsleven in het Verenigd Koninkrijk onmogelijk maken, en dat de bestreden beslissing werd genomen omwille van openbare orde zodat het algemeen belang doorweegt op het gezinsleven van verzoeker, merkt de Raad op dat dit een *a posteriori* motivering uitmaakt die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een onderzoek te voeren naar het voorgehouden gezinsleven van verzoeker en een belangenafweging te maken, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De verwerende partij gaat bovendien met dit betoog voorbij aan de twee duidelijke aanwijzingen met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven in België die zich in het administratief dossier bevinden en waarvan de gemachtigde derhalve op de hoogte was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar de gekende omstandigheden, dit zijn de vermelde twee aanwijzingen, die betrekking hebben op een gezinsleven noch van een billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt aan de gemachtigde toe, wanneer er aanwijzingen zijn van een gezinsleven, om na te gaan of het een gezinsleven betreft dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, conform de rechtspraak van het EHRM ter zake. Indien het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt vastgesteld, komt het de gemachtigde verder toe om over te gaan tot een billijke belangenafweging alvorens de bestreden beslissing te nemen. Dit wordt ook vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker kan aldus worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn relatie met mevrouw B. Een schending van artikel 8, eerste lid, EVRM wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich derhalve niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 20 januari 2015 (bijlage 13septies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES